

Joan. nr. 109-1912

„Hendes Naade, Dragonen”

Lystspil i 6 Akter af Palle Rosenkrantz

Isenesat af Aug. Blom

I Hovedrollerne:

Grevinde M. Scheell,

Rasmus Christiansen, Agnes Rehni,

Agis Winding, Gudrun Eclair, Knud Almar,

Sigurd Langberg, Karen Langberg

og Ellen Nimb.

Optaget af:
Klio-Film

Eneret:
A/S Fotorama

„Hendes Naade, Dragonen.“

Taarnborg hedder et stolt, gammelt Slot, det tilhører Grevinde Sparre, den sidste af sin Slægt. Hun er Enke, hendes Mand døde ung, han var Dragon-officer, en udsvævende, letsindig Ødeland, der havde ægtet hende, fordi hun ejede et Grevskab. Hun holdt af ham, men Ægteskabet blev en Skuffelse, og den sunde, stærke, daadskraftige Kvinde fattede et dybt Had til Mandkønnet og besluttede sig til udelukkende at have Kvinder i sit Brød og ikke taale nogen Mand indenfor Slottets Mure.

Som Aarene gik, blev hun barsk og haard, Folk paa Egnen kaldte hende »Hendes Naade, Dragonen«, hun holdt stift paa sin Ret, krævede strængt Arbejde af sine Folk, men kunde selv tage Haand i alt Arbejde og drev selv sin Gaard, inde var hun i alt. Hendes elskværdige, svære Forvalterske, Frk. Klemmesen, og den spidse Godsinspektrice, Frk. Gummesen, stod hende bi.

Et farligt Kævl havde hun med de faa Karle, hun særlig i Høstens Tid var nødt til at benytte, og disse Kampe med nogle indvandrede Polakker og deres Formand, den raa Rasotti, danner den tragisk-komiske Baggrund for dette Sommer-Herregaardslystspil.

I sit Hjem var denne mandhaftige Kvinde en forfinet Adelsdame med Smag for smukke Sager og Klæder, alt hvad der omgav hende inden for Murene var præget af god international Herregaardskultur.

Og — i skarp Modsætning til Stald, Mark og Lade staar den lille »Prinsesse« paa Taarnborg, Anne Ermegaard, hendes afdøde Søsters Datter, Arving til den hele Herlighed.

Men underligt nok er denne lille »Prinsesse« en lille, jævn Pige, musikalsk, gratiøs og henrivende, fuld af Godhed og Kærlighed. Ja, det vil sige Kærlighed uden Genstand, hun er en lille, ubevidst Blomst, der folder sig ud. Dyrenes Liv kender hun — men Menneskers? Vorherre bevares! Hendes Opdragerinde er en gammel Jomfru, smuk, Stiftsdame, lidt affekteret, men med Hjertet svulmende af utilfredsstillet Elskovstrang.

Kun eet Mandfolk er taalt, Grevindens Svoger, en tidligere Hofmand, Toppunktet af feminin Latterlighed, uhyre fin, lapset og indbildsk. Og dertil en Don Juan af landlig Kammerjunkertype, hvis Kærlighedsattaker paa hvert eneste Skørt, og hvis fødte Uheld i alle Eventyr bidrager til at give Herregaardslivet paa Taarnborg et lystigt, ofte højkomisk Præg.

En skøn Sommerdag i Høsletten, mens Grevinden gaar sin daglige Ronde og strides med de dovne, polske Mandfolk, mens Kammerjunkeren fja-ser med Pigeboørn, og den lille Anne Ermegaard ke-

der sig, kommer Eventyret til Taarnborg i Skikkelse af den flotte Løjtnant Curt v. Essen, der har det Hverv at melde Indkvartering af Soldater. De stakkels Løjtnanter har endnu Chancer paa en Herregaard — der er man nemlig Konservative!

Den elsker ej, der elsker ej ved første Blik. Den lille Comtesses Sjæl vaagner, og Løjtnanten bliver — paa ægte Krigervis — dødelig skudt.

Men paa Porten staar: »Adgang forbudt Mænd«. Kort sagt, der er vinket af. Saa er det saa heldigt, at en af Curts Kamerater er forlovet med en Præstedatter, Anette Sperling, som er en Guddatter af Grevinden, der ikke har set hende, siden hun var Barn. Hun er netop indbudt til at komme til Taarnborg, men vil hellere blive lidt endnu i Byen, hvor hendes Forlovede har Garnison. Curt faar en af disse forfløjne Idéer, som Gud Amor inspirerer, han optræder paa Taarnborg som Præstegaardsfrøken, en lidt kraftig og mandhaftig Type, men det gaar — ellers var der heller ikke blevet noget af Lystspillet!

Grevinden synes godt om den mandhaftige Præstegaardsfrøken, hun skal dele Sovekammer med

den unge Comtesse, og — nej det maa sees, ikke fortælles.

De to unge begynder med gensidig Sympathi, det er slet ingen daarlig Begyndelse, og de har en lille Hemmelighed sammen, som de vogter. Jagten gaar i Eng og paa Sø. Rasotti søger at faa Ram paa Grevinden, hun beslutter at jage det Pak ud af sine Huse. Imens opdager Kammerjunkerens og Baronessen de unges Hemmelighed, og det ser farligt nok ud. Men hver Gang, det kniber, siger Curt til sig selv: »vis dig nu som et Mandfolk.«

Og hver Gang, han viser sig som et Mandfolk, gaar det virkelig ogsaa. Det lønner sig altsaa!

Det kniber med Baronessen, men det gaar, og Anne Ermegaard bliver til sidst sin Kærlighed bevidst.

Det er meget pænt at se paa, særlig da den lyse, flagrende Erotik veksler med Billeder, der viser den barske Grevindes Kamp med de raa Polakker og Kammerjunker v. Næsenstjernes — han er virkelig

døbt Næsenstjerne — yderst forbavsende Oplevelser i den grønne Skov og paa det blaa Vand.

Endelig opdager Hds. Naade Amorerne's Spil, men det gaar for sig paa en yderst dramatisk Maade. Den fæle Rasotti har svoret Hævn, fordi Grevinden har grebet ham paa **fersk Gerning** som Krybskytte. Med sine Fæller drager han op paa Slottet for at overfalde de værgeløse **Kvinder**. Han ved ikke, at Curts Kamerat og hans Folk er ankomne til Slottet, skønt umeldt indkvarterede i Overgaarden nær Svinstien, han aner ikke heller, at den lange Præstegaardsfrøken, med hvis haarde Hænder han en Gang før har stiftet Bekendtskab, er et pragtfuldt, modigt Mandfolk.

Men han og hans Kumpaner faar det Pinedød at føle. Grevinden slaas som en Hunbjørn, og skønt det gaar haardt til, sejrer det gode dog over det onde.

Men midt i det hele kommer den rigtig Anette Sperling, og nu er en vis Mand løs.

Bliver den frække Bedrager, den elskovsberuste Løjtnant, sat paa Porten, mens hans elskedes klare Øjne dugges af Graad?

Vi er lige ved ikke at tro det! Lad os se ad!!

A/S. L. Ihrich, København B.